

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A TALE OF
VINES AND
VENGEANCE

A WICKED DARLINGS
SHORT STORY

REBECCA F. KENNEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

ASMALAR VE İNTİKAM ÖYKÜSÜ 1

2

3

4

OceanofPDF.com

BİR ASMA VE İNTİKAM ÖYKÜSÜ

A Wicked Darlings Short Story

by

REBECCA F. KENNEY

OceanofPDF.com

Reading Guidance

canavarlar, şiddet, açık seks

Bu hikaye Wicked Darlings serisinin ilk 3 kitabı için hafif SPOILER içermektedir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sugarplum Faerie resim atölyesindeki bir tabureye atlıyor ve parmaklarının arasında çizgili bir nane çubuğuyla taburenin üzerinde dönüp duruyor. Saçları kalça hizasına kadar uzamış ve o döndükçe pembe ipekten bir nehir gibi kıvrılıyor. Sivri botunu yere vurarak dönüşünü durdurduğunda, saçları etrafındaki yerine süzülüyor, birkaç tutam yarı saydam mavi kanatlarını örtüyor.

"Tatlı şeker sevgilim, kıymetli şahane kızım," diye mırıldanıyor.

Kaşlarını kaldırıyorum. "Aman Tanrım, şimdi hangi korkunç şeyi istiyorsun?"

Surat asıyor. "Hiçbir şey istemedim sana milyonlarca güzel isim takamaz mıyım?"

"*Yapabilirsin*, ama genellikle iki ya da üç ile sınırlandırırısın. Altı ya da yedi, hoşuma gitmeyecek bir şey yapmak istiyorsun demektir."

"Beni bu kadar iyi tanımana bayılıyorum." Sivri dişlerinin her birini göstererek sırtıyor. "İki yıldır birlikteyiz ve tek bir zihin gibiyiz."

Sırtıyorum. "Hiçbir akıl seninki gibi olamaz. Ve evcil hayvan isimleri sıralamanda bir şeyi yanlış anladın."

"O da ne?"

"*Sen benim* bebeğimsin."

Gülüyor ve tabureden sıçrayıp saçlarını boynumdan savuruyor ve tam nabız noktamın üzerinden boğazımı öpüyor. Nefesim kesildi ve

Bacaklarımın arasında zevk dalgalanıyor. Tüm dikkatim boynuma sokulan güzel Fae erkeğine odaklanırken boya fırçası gevşek parmaklarımda sallanıyor.

"Yani benden henüz bıkmadın mı?" Fin tenime doğru fısıldıyor.

"Asla," diye hararetle nefes alıyorum. "Peki ya sen... sen benden bıktın mı?" "Sikeyim hayır." Dudakları boğazımda geziniyor, çenemi öpüyor Ağzını benimkinin üzerine kapatmadan önce hafifçe.

Tadı nane ve taze beyaz kar gibi, havadar yığınlar halinde biriken hafif, köpüklü türden bir kar. Dilimi ağzına sokuyorum, dişlerinin sivri uçlarında ustalıklarla geziniyorum.

Elleri vücuduma yaklaşıyor, kalçalarımın belime doğru kayıyor. Fırçayı yere bırakıp teslim oluyorum, ellerim saçlarına gömülürken bedenim onunkini arzuluyor.

"Ne istiyordun ki?" Öpücükler arasında mırıldanıyorum.

"Neredeyse hiç hatırlamıyorum." Arkamdan kavriyor ve beni kendine doğru çekiyor. Kanatları genişliyor ve sertleşiyor, pantolonunun altında hissedebildiğim sertliğe karşılık geliyor.

"Öyle her istediğinde stüdyoma gelip beni beceremezsin," diyorum nefes nefese.

"Yapamaz mıyım?" Altın rengi gözleri kapüşonlu, yırtıcı.

Yapabileceğini biliyor. Onu karşı konulmaz bulduğumu *biliyor*. "Bu kadar güzel olman hiç adil değil." Göğsüne doğru itiyorum, aramızdaki teması kesiyorum

Bizi. Tüm vücudum onun yokluğuna isyan ediyor ama ısrar ediyorum. "Buraya bir şey söylemek için geldin, o yüzden söyle bana, *sonra* seks hakkında düşünebiliriz."

Ellerini üzerime koyduğunda nane çubuğu kayboldu ama şimdi tekrar ortaya çıkıyor ve "Yolculuğa çıkıyorum" demeden önce bir süre ucunu emiyor.

"Oh..." Tereddüt ediyorum. "Şey... Corrym'deki pazardan yeni döndük. Sana biraz zaman istediğimi, yeni bir dizi resim üzerinde çalışacağımı söylemiştim..."

"İkimiz birden değil, tatlı şey, sadece ben."

Kıskanç bir yanımda var ve ne kadar bastırmaya çalışsam da her zaman başarılı olamıyorum. Sanırım Fae sevgilin biz bir araya gelmeden önce Fin'in yatığı kadar çok kişiyle yatmışsa bu çok doğal. Bir yanımda hala o yaşam tarzına geri dönmek isteyeceğinden korkuyor - üçlü, dörtlü ve seks partileri, dryadlar ve diğer türlerle deneysel seksten bahsetmiyorum bile.

Boya fırçamı tekrar elime alıp, fırçayı durulama bahanesiyle ona sırtımı dönüyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Farrieth'in buz mağaralarına, siosal asmalarından bakla toplamaya. Sadece bir düzine yılda bir olgunlaşırlar ve mükemmel bir bağ görevi görürler. büyü çalışması için ajanlar. Kapsül özü sayesinde, hazır büyülerimin büyülerini serbest bırakma hızını kontrol edebiliyorum."

"Önemli bir malzemeye benziyor."

"Öyle."

"Peki bu özel kapsülleri sizin için neden başka biri getiremiyor? Ne de olsa kuzenin Seelie Kralı, eminim onları alması için birini gönderebilir."

Fin uzun bir süre cevap vermez. Sonunda, "Başka kimsenin bu riski almasına izin vermeyeceğim," der.

Topuğumun üzerinde dönüyorum, kıskançlık gidiyor ve yerine yeni bir endişe geliyor. "Yani tehlikeli."

"Siosal bitkiler, buz mağaralarını büyüden arındırılmış bir bölgeye dönüştüren bir anti-büyü aurasına sahip. Paketlenmiş büyülerimden hiçbirini kullanamayacağım ve doğuştan gelen büyüm de sınırlı olacak."

"O mağaralarda tehditler var mı? Canavarlar?"

Gerçekle mücadele ediyor, içinde tutmaya çalışıyor. "Finias," diyorum sertçe.

"Bazen."

"Silahlı bir eskort bulundurmak için bir neden daha."

"Mağaralara erişim zor ve koridorlar dar," diye karşı çıkıyor. "Hızlı bir şekilde nasıl girip çıkacağımı ve bakla toplama sürecini biliyorum. En iyisi içeri tek başıma girip işi yapmam ve tekrar uçup gitmem. Yaygara yok, kraliyet muhafızlarıyla uğraşmak yok-"

"Kraliyet muhafızlarını gördüm," diye araya giriyorum. "Onlar 'zıp zıp zıplamak' dışında her şeye sahipler. Zarif, güçlü varlıklar."

"Ben zarif ve güçlü bir varlığım," diyor bir elini kalbinin üzerine koyarak. "Dürüst olmak gerekirse sevgilim, korunmaya ihtiyacım olduğunu düşündüğün için biraz kırıldım."

"Büyüne sahip olamayacaksın - en azından tamamına."

"Büyü olmadan da savaşabilirim. Ve yeterince hızlı hareket edersem hiç dövüşmek zorunda kalmam. Ben hızlıyım tatlım, bunu biliyorsun."

Fırçayı kuruması için yere bıraktım ve iki yumruğumu da kalçalarımaya dayadım. "Yani bir buz ağında riskli bir bakla hasadı yapmak için kaçmak mı istiyorsun?"

Mağaralar senin büyünü bastırıyor, peki ben ne yapacağım? Burada bekleyip tek parça halinde dönmeni mi umayım?"

"Kesinlikle." Nane çubuğunu uzun, baştan çıkarıcı bir şekilde yalıyor ve göz ucuyla beni izliyor.

"Benimle flört etmeyi bırak, Fin."

"Asla."

"Tehlike söz konusu olduğunda bile bir takım olduğumuzu şimdiye kadar anlamış olmalıydınız. *Özellikle de* tehlike söz konusu olduğunda. Unseelie krallığına tek başına gitmene izin vermezdim - *bunu* tek başına yapmana izin vereceğimi sana düşündüren nedir?"

İç çeker, tekrar tabureye tünür ve nane çubuğunu fırlatır. Çubuk havada kaybolur. "Peki ya resmin? Bana o muhteşem beyninde biriken tüm fikirleri yaratmak için birkaç ay istediğini söylemiştin. Seni sevdiğin işten uzaklaştırmak istemem. Ben giderim, sen de burada kalıp resim yaparsın."

Ses tonundaki bir şey beni ona gerçekten neler olduğu konusunda uyandırıyor.

Bu, Unseelie Krallığı'na yolculuktan önceki konuşmamız gibi değil. Bu kez benim de onunla buz mağaralarına gelmemi *istiyor* ama bencilce davranıp beni sanatsal çalışmalarından alıkoymak istemiyor. Bu hasat döneminde siosal kapsülleri sınırlı, bu yüzden yolculuğu erteleyemez... ama gerçekten bensiz gitmek istemiyor. Yine de bana eşlik etmeyi talep etmeyecek kadar cömert bir ruha sahip.

"Kırbacım mağaralarda normal işlevini görecek mi?" Daha yumuşak bir tonda soruyorum.

"Öyle olmalı. Özünde sizinle bağlantılı, oluştuğu gün hissettiğimiz duygularla yaratılmış, kendine yeten bir güç nesnesi. Türünün tek örneği bir silah ve umarım kuralın istisnası olur. Ama Clara, benimle gelmene gerek yok. Burada rahatça kalmak ve benim varlığım dikkatini dağıtmadan resim yapmak varken neden kendini tehlikeye atasın ki?"

Ona doğru yürüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Ama senin varlığının dikkatimi dağıtması *hoşuma* gidiyor. Bunu erteleyemezsin, o yüzden seninle geleceğim. Burada kalırsam senin için endişeleneceğim ve odaklanamayacağım. Ama bu yolculuktan sonra-"

"Bundan sonra yemin ederim ihtiyacın olan tüm zamana sahip olacaksın," diyor hevesle. "Döndüğümüzde, seni resim yapman için yalnız bırakacağım. Senden seks istemeyeceğim.

haftalar... Seninle konuşmayacağım ya da sana bakmayacağım bile, çünkü bakarsam seni kesinlikle becermek isteyeceğim, bu yüzden en iyisi tüm cazibelerden kaçınmak-"

Bacaklarının arasında duruyorum ve onu öpüyorum. "Kapa çeneni, seni saçma şey," diye ağzına nefes veriyorum. "Aletini hemen çıkar."

"Hizmetinizdeyim leydim," diye fısıldıyor, pantolonunun düğmelerini açarak.

Üzerimde çoraplı bir elbise var ama külot yok. Finias'la evde yalnız olacağımız günlerde iç çamaşırı giymemek benim için bir alışkanlık. Bu işleri çok daha kolay hale getiriyor.

Aleti dışarı fırlamış, çıplak, sıcak ve benim için sert, ucunda bir damla prekum parlıyor. Tabureye otururken kucağına tırmanıyorum ve sikinin başını açıklığıma sokarak üzerine yerleşiyorum. Aşağıya doğru eğilip tüm uzunluğunu içime alırken tüm vücudumda bir heyecan alevleniyor.

"Fin," diye mırıldanıyorum, o da mırıldanıyor, "Evet şekerim, her şeyimi al, beni yut... Ve öp beni, seni güzel, pervasız ölümlü. Senin tadınla sarhoş olana kadar öp beni."

Başını ellerimin arasına alıp derinden öpüyorum, nefesi benim nefesim, iç çekişlerim onun iç çekişi olana kadar tadını çıkarıyorum ve kollarına sımsıkı sarılıyorum, onun bedeniyle birlikte sarılıyorum, ta ki o nerede bitip ben nerede başladığımı anlayana kadar.

Yavaşça kıcıımı, kalçalarımı hareket ettiriyorum, sikinin üzerinde aşağı yukarı kayıyorum. Beni kavrayışını gevşetiyor ve bir elini serbest bırakıyor. Böylece klitorisimle oynayabilecek.

"Senin bu küçük parçanı seviyorum," diye fısıldıyor. "Doğru şekilde oynadığımda zevkle açan bir tomurcuk..." Oynatırken nefesim kesiliyor. "Çok sevimli, çok küçük-" başparmağının ucunu üzerinde gezdiriyor- "ve yine de böylesine güçlü bir coşkunun tetikleyicisi."

Onun ilgisiyle dikkatim o kadar dağılmıştı ki hareket etmeyi bıraktım, ama tekrar sikinin üzerinde zıplamaya başladığımda gözleri fal taşı gibi açıldı ve amımın onu okşamasının verdiği ani coşkuyla irkilerek nefesini içine çekti. Boğuk bir "*siktir*" sesiyle başını geriye attı ve ben de biraz gülüp onu öptüm.

Çenesini. Onu tamamen parçalayabilecek güce sahip olmayı seviyorum.

Genellikle o ve ben yatakta çok daha karmaşık oyunlar oynarız. Eklektik zevklerim ve kütüphaneler dolusu karanlık fantezilerim var ama Bazen herhangi bir rol oyunu ya da oyuncak olmadan sadece o ve ben *sevişmek* son derece tatmin edici oluyor. Biz hala birbirimiz için yeterliyiz, tam olarak böyle.

Elimi boğazına koyuyorum, böylece hızlı nabzının atışını hissedebiliyorum. Kanatları sert, gergin ve çırpınıyor.

"Benim için gel, Şekerparem," diye fısıldıyorum. "İçime gel."

Boğuk, titrek bir inilti çıkarıyor ve itaat ederken vücudu geriliyor. Ona birkaç kez daha biniyorum, serbest kalmasını sağlıyor ve aynı zamanda kendi zirveme tırmanıyorum. Göz kamaştırıcı bir zevk dalgası bedenimi sarıyor. ve uzuvlarım boyunca parıldayan bir sis gibi yayılıyor. Kalçalarım Finias'ın etrafında sıkışıyor ve nefes nefese ona doğru eğiliyorum. İkimizi de taburenin üzerinde dengede tutmak için kanatlarını hafifçe sallayarak beni kendine yakın tutuyor.

"Sen benim her şeyimsin şekerim," diyor saçlarımı okşayarak. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Nefes alma hızım yavaş yavaş normale dönüyor, bu yüzden kendimi onun kucağından kaldırıyorum ve hızla dizlerimin üzerine çöküyorum. sikini parlatıyor. Bu kez tadı vanilya, şeker ve tarçın gibi -en iyi tatlarından biri- ve onu dilimle o kadar iyice temizliyorum ki Tekrar portakal kreması tatlılığı geliyor.

"Dursan iyi olur, yoksa bütün gece burada olacağız," diyor ikinci orgazmdan sonra soluk soluğa.

"Sanırım toplanmalıyım." Aletinin başını bir kez daha ağzıma sokuyorum ve onu bırakmadan önce hafifçe emiyorum. "Tadın çok güzel ve tam olarak emilebilecek boyuttasın."

"Godstars, Clara!" Fin iniliyor. "Merhamet et, olur mu?"

"Madem bu kadar nazıkçe sordun." Aletinin ucuna hızlı bir öpücük konduruyorum ve onu kaldırabilmesi için ayağa kalkıyorum. Seks sersemi ve buruş buruş, pembe saçlarının diplerine kadar kızarmış. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİ GÜN SONRA

Clara'dan daha güzel bir şey görmedim. Nesnel olarak, Faerie'de daha güzel şeyler ve yaratıklar olduğunu biliyorum, ama benim için onun yüzü, sesi, vücudu, tüm *kişiliği* benim nihai tapınmama layık. Oturup saatlerce ona bakabilirim ve bazen bakıyorum - ya da bakmaya çalışıyorum, ta ki dikkatini dağıttığımı söyleyip beni kovana kadar sanatına konsantre olabiliyor. Ve ben de onun bu yönünü seviyorum. Ruhundaki yaratıcı alana bu kadar derinlemesine dalmasını seviyorum.

Kendi işimde de benzer evreler yaşıyorum; büyü yapmanın akışına kapıldığım ve fikirlerin zihnimde o kadar hızlı ve parlak bir şekilde patladığı zamanlar oluyor ki, bir başkası ortaya çıkmadan önce birini yaratmaya ancak zaman bulabiliyorum. Büyü ve şekerleme dükkanımın envanterle dolup taşması gerekirken, her şeyi stokta tutmak için sürekli çalışmam gerekiyor, çünkü işler hiç bu kadar iyi olmamıştı. Şekerlenmiş büyüler neredeyse yapabildiğim kadar hızlı satılıyor. Clara Her zaman çok sayıda komisyon da alıyor; aslında, kendi yaratıcı çabalarına zaman ayırabilmek için müşterileri geri çevirmek zorunda kalıyor.

Kraliyet şehrinin Seelie Fae'leri, Clara ve ben bir yolculuğa çıkmak için ortak dükkânımızı kapattığımızda her zaman mutsuz olurlar. resim yapmaya bayıldığı kadar seyahat etmeye ve keşfetmeye de bayılır. Bu da benim için gayet uygun, çünkü ona Faerie'yi gezdirmeyi seviyorum. En sevdiğim ifade

Onun en önemli özelliği -geldiğinde yüzünde beliren ifadeden başka- onu yeni bir mucize ya da görkemli bir manzarayla tanıştırdığımda takındığı şaşkınlık ifadesidir.

İşte bu yüzden, buz mağaralarının girişine bakan tepede dururken, sahneyi değil *onu* izliyorum. Buranın ihtişamına daha önce de tanık olmuştum; birkaç cılız mor ağaç dışında hiçbir şeyin bulunmadığı görkemli sarp dağ, mağara girişinin buz yüklü ağzı ve Batan güneşin ışığında pembe parlayan kristal yüzler. Mağaranın önündeki alanı kaplayan buzlu lavanta çimenlerini ve yakınlardaki menekşe ağaçlarına tırmanan beyaz tüylü gül sarmaşıklarını gördüm. Manzaraya bayıldım, gerçekten. Ama Clara'nın bu manzarayı ilk kez gördüğü andaki yüzü, hafızamda sonsuza dek yaşatmaya değer bir manzara.

Kahverengi gözleri sevinçten kocaman açılmış ve yanakları hem soğuk havadan hem de şaşkınlıktan kıpkırmızı. Birkaç parlak fındık kahvesi bukle Pelerininin kürklü kapüşonunun altından yüzüne doğru düşüyor. Elleri kalbinin üzerinde kenetlenmiş.

Birkaç dakika bakmasına izin verdikten sonra kulağına yaklaşıp usulca "Doydun mu şekerim?" diye sordum.

"Uzun zamandır değil," diye cevap veriyor ama ben gülererek yamaçtan mağara ağzına doğru inmeye başlayınca o da beni takip ediyor.

"İkimizi de içeri uçuracağım," diyorum ona. "Dışarıdan bakıldığında tünel dümdüz dağın içine doğru gidiyor gibi görünüyor, ama girer girmez zemin alçalıyor ve oradan dik bir shafttan mağaraya iniliyor. ağı."

Başını sallayarak içinde birkaç malzeme taşıdığı çantasını düzeltiyor. Kalçasında, ona yaptığım büyümlü kırbacı tutan kimera derisinden bir çanta taşıyor; zihinsel komutuyla yakıcı büyümlü harekete geçen pembe, parlayan bir silah. Neredeyse her şeyi kesip biçebilir. Beni Fare Kral ve kuvvetlerinden koruduğu o günden beri hiç böyle bir silah yapamamıştım.

Mağaranın girişine vardığımızda kendimi zihinsel olarak çelikleştiriyorum. Büyümün kısıtlandığı yerlere girmekten nefret ediyorum. En son Beyaz Tavşan'ın ininde böyle bir şeye katlanmıştım ve keşke bunu tekrar yapmak zorunda kalmasaydım. Önceden hazırlanmış büyümleri kullanamamak veya büyümlün en güçlü yönlerine erişememek çok rahatsız edici.

Ayrıca, bu dağ herhangi bir dağ değil. Bir atmosferi var, benim rahat olduğumdan daha fazla duyarlılığa yakın bir şeyin titreşimi. Ben dağlarımı taşılı ve hareketsiz severim, ama bu bir-

Bazen canlı olduğuna, sadece uyuduğuna ve bir kesintinin onu uyandırabileceğine yemin edebilirim.

Ancak altında yetişen siosal kapsülleri, büyü malzemeleri cephaneliğimdeki en nadir ve en değerli öğelerden bazıları. Neredeyse yarattığım her şeyde özlerini kullanıyorum ve tedarikim çok azalıyor. Kötü hasat edilmiş, kötü korunmuş bir ürün karşılığında bir tüccara şişirilmiş fiyatlar ödemek yerine taze baklaları kendim hasat etmek çok daha ucuz ve daha iyi.

"Hazır mısın, tatlım?" Clara'ya parlak bir şekilde soruyorum.

Bana bakıyor, tam içime. Ses tonumdaki sahte neşeyi duydu. Gergin olduğumu biliyor.

"Beni bir kitap gibi okuyabiliyorsun, değil mi?" Onu kollarıma alıp mağaraya doğru ilerlerken mırıldanıyorum. Belim kalınlığındaki dev buz sarkıtları, batan güneşin ışınlarında parıldayan tehditkâr dişler gibi başımızın üzerinde asılı duruyor.

Clara yüzümü okşayarak, "Sen hâlâ birçok sırrı olan karmaşık bir erkeksin," diyor.

"Bana patronluk taslama." Ona hızlı, sert bir öpücük veriyorum ve sonra mağara girişinin hemen içindeki çukurun kenarından atlıyorum.

Dümdüz aşağıya, karanlığın içine bir kaya gibi düşüyoruz. Rüzgâr yüzümüzden hızla geçiyor ve giysilerimizi yırtıyor. Clara iki kolunu boynuma dolayarak çığlık atıyor ve ben onun dehşetinden hınzırca bir zevk alarak sırıtıyorum.

Çukurun dibine hafifçe iniyorum ve onu yere bırakmadan önce bir kez döndürüyorum. Onu yakınımda tutuyorum, ki bu iyi bir şey çünkü bir an için dengesizleşiyor.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" Ona sırıtıyorum. Yakındaki buzlu tünellerden soluk mavi bir ışık yayılıyor ve bu ışığın aydınlığında onun yüzünü görebiliyorum. Sevimli bir şekilde kaşlarını çatıyor ve bana yaygara koparmak için ağzını açıyor, ki bu çok hoş olurdu... ama sonra sözlerini unutuyor ve sevdiğim o şaşkın bakışla tünel ağzlarına bakıyor.

"Buz parlıyor," diyor. "Tanrım, Fin... çok güzel."

"Çok güzel," diye karşılık veriyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. "Hadi gidelim!" İleri atılıyor, vücudunun her hattında bir heves var.

"Ne taraftan?"

"Ben yönetirim. İşler karışıyor," diyorum ona. "Tam arkamda kal ve sakın uzaklaşayım deme. Hiçbir şey için değil, Clara."

"Tabii ki."

İlk başta çıkmaz sokak gibi görünen büyük bir odaya açılan koridorlardan birine doğru yola koyulduk. Yönlü sütunlar ve Buzdan mızraklar ışığı kırıyor ve garip gölgeler oluşturuyor, ama tünel girişlerinin nerede olduğunu biliyorum, aralarında gizlenmiş, sahte yansımalar ve kasvet lekeleri içinde gizlenmiş.

Birkaç dakika içinde bir sonraki geçidi buluyorum ve içine sürünüyorum, kanatlarım ve saçlarım sırtıma dökülüyor. Belki de bu gezi için saçlarımı örmeliydim. Yeni bir iksirin denemesi olarak sihirli bir şekilde uzattım ve henüz uzunluğuna alışamadım.

Clara arkamda bir yerden, "Bu çok dar, Finias," diyor. "En azından karanlık değil, aşkım," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer hissedersen benimle konuş dar alanın baskısı altında. Ya da kışımın güzel manzarasının tadını çıkar." Biraz sallıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Oldukça güzel bir kış." Hafifçe arkamı dürtüyor. "Hareket etmeye devam et ki bu kısmı geçebilelim."

Birkaç dakika süründükten sonra bir sonraki odaya tırmanıyorum ve Clara'ya tünelden çıkarken yardım ediyorum.

Şimdiye kadar hava donmuş berrak su gibi taze kokuyordu ama bu odada o buz gibi kokunun ardında hafif, keskin bir ekşilik var. Odanın içinde dikkatlice yürüyoruz, botlarımızı çıplak kaya parçalarının arasına koyuyoruz. parlak mavi buz tabakaları.

"İşte siosalın etkisi burada başlıyor," diyorum. "Kendimi... farklı hissediyorum. Olmamam gereken yerlerde boşluk var, sanki boşum ve beni dolduracak bir şeye ihtiyacım var."

"Riordan'da denediğimiz gibi bir oyuncağı yanımda getirmeliydim," diyor Clara kayıtsızca.

Dönüp ona bakıyorum. "Kışıma soktuğun mu? Sihrimi kaybetmemle ilgili ahlaksız bir şaka mı yapıyorsun şekerim?"

"Evet mi?" Sırıtarak bir kaşını kaldırıyor.

"Bu o tür bir kofluk değil, yaramaz ölümlü."

"Biliyorum." Kolunu benimkine doluyor ve sempatik bir şekilde sıkıyor. "Sen iyi misin?"

"İyi olacağım."

"Hiç büyüye sahip olmamak zor olmalı," diyor kuru bir sesle. "Çok çaresiz olmak, silahlara güvenmek zorunda kalmak. Kendini... ah, bilmiyorum... bir *insan* gibi hissetmek."

Ona bakıyorum ve o da bana masumca gülümsüyor. "Ablan kadar alaycı davranıyorsun," diyorum.

"Ailevi bir şey olmalı."

Moralimi yüksek tutmaya çalışıyor ve bunun için onu seviyorum. "Hadi o zaman. Burada pusuya yatmış olabilecek her şeye karşı savunmasız benliğimi korumama yardım etmelisin."

Elini tutuyorum ve bir sonraki tünele geçiyoruz. Bu tünel uzun ve sırt sırta yürüyebileceğimiz kadar geniş. İleride geçit tekrar daralacak.

"Ne tür yaratıklarla karşılaşabiliriz?" diye soruyor.

"Buza karışan zehirli, yarı saydam kırkayaklar. Nadir bulunurlar ve saldırmadan önce ısıklık çalarlar, bu yüzden biraz uyarımız olmalı. Fare-Kral'ın canavarlarından bir ya da ikisi de burada saklanıyor olabilir. Lir ve ben hepsini temizlemeye çalıştık ama birkaçını atlamış olabiliriz. Ve bazen bir ya da iki hasatçı daha olur. Nadir büyümlü eşyaların ve malzemelerin satıcıları, siosal kapsüllerinin tüm mahsulünü kendileri."

"Hepsine sahip olamazlar," dedi Clara sert bir sesle. "Paylaşmak zorundalar."

"Eğer Seelie'lerse, kendilerini paylaşmaya zorlayacaklardır. ilke," diyorum ona. "Yine de bu, ahlaki değerlere karşı açgözlülüğün mücadelesi olacaktır ve bazen açgözlülük kazanır. Eğer Unseelie iseler, onları ikna etmek

Paylaşmak çok daha zor ve kanlı olabilir. Eğer kanlı olursa, ben tam yanlarında dururken kimseyi kesmemeye çalış, olur mu şekerim? Bu ceketini çok beğendim -kanatlarım için yırtmaçlar tam oturuyor- ve üzerine kan sıçramamasını tercih ederim."

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Daha sonra temizleyebilirsin."

"Ama mağaralardan çıkana kadar onu temizleyemeyeceğim. Büyünün bile bir sınırı var ve eğer kan gerçekten kumaşa işlemişse-"

"Başka bir tane yaptırabilir ya da tıpatıp aynısını yaratabilirsiniz."

Ceketimin yakasını düzeltiyorum. "En sevdiğim giysilerimin mahvolması konusunda çok gevezesin," diye mırıldanıyorum.

"Gel bakalım, seni saçma sapan muhteşem aptal," diye gülüyor ve beni tünel boyunca çekiyor.

Hâlâ gülüyor, hâlâ geri çekiliyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyordu ki hafif bir ısıklık sesi kulağımı tırmaladı. Kırkayak buzlu duvardan Clara'nın kafasının yanına sıçradığı anda bıçağımı çıkardım ve uçurdum. Bıçağım

Yaratık havada, eklemli vücudunun tam ortasından vuruluyor ve parlayan mavi buz parçasının yanında kıvranarak tünelin kayalık zeminine düşüyor.

Clara'nın nefesi kesiliyor ve üzerine basıp kabuğunu eziyor. Mavimsi bir yapışkan fişkırarak, gevşiyor.

Kırkayak onun ön kolu kadar uzun ve kalın ve sanki camdan yapılmış gibi görünüyor. Botumla onu sıkıştırıp bıçağımı alıyorum. Bıçağı botumun üst kısmına sildikten ve elimde iki kez çevirdikten sonra, bir çırpıda tekrar kılıfına sokuyorum.

"Rica ederim." Clara'ya alçak bir selam veriyorum.

Bu karşılaşmadan sonra savaşçı kişiliğine geçiş yapar. Daha az konuşuyor ve gülüyor ve gözleri buzlu tünelleri tararken parmakları kırbacının sapına dayanıyor. Bir hançer de taşıyor, kamçısı yakın dövüşte pek işe yaramadığı için dar geçitlerde daha iyi bir silah olabilir ama kamçıyı tutmak onun için rahatlatıcı bir şey, bu yüzden bundan bahsetmiyorum.

Büyüm kısıtlandığında hissettiğim donuk boşluk daha da güçleniyor. Bu histen nefret ediyorum; en korkunç anılarımdan bazılarını geri getiriyor. Ama bu, siosal sarmaşıkların yetiştiği odalara yaklaştığımız anlamına geliyor.

Kayadaki bir açıklıktan yukarı tırmanmak zorundayız ve keskin bir buz parçasının Clara'nın yumuşak etini, kat kat giysilerinin arasından bile keseceğinden endişeleniyorum.

"Dikkatli ol," diye sesleniyorum ona, yukarı doğru tırmanırken, kaya çıkıntılarını kavriyor ve botlarımı koyacak sarp parçalar buluyorum.

"Sadece ilerlemeye devam et." Sesi tırmanma çabasından dolayı gergin.

"Neredeyse geldik, şekerim." Kendimi çatlaktan yukarı, uzun bir yola çekiyorum,

Dağın derinliklerinde, kaya ve buzdan oluşan dar bir koridor. Uzay bana ışıltılı bir balo salonunu hatırlatıyor. Burada her şey mavi değil; parlayan yeşil sarmaşıklar ve ışıldayan sarı çiçekler de ışığın renklerine katkıda bulunuyor. Yerde, duvarlarda ve yarıklarda sürünen sarmaşıkların arasında aradığım tombul baklaları görüyorum; şişmiş ve pembe, koparılmak için olgunlaşmış.

Çok güzel bir manzara. Ama soğuk ve ince bir şey boğazıma bastırdığında ayağımı yere basacak ve dik duracak zamanı zor buluyorum.

"Sugarplum," diyor gırtlaktan gelen bir ses. "O boktan sivilceli suratını bir daha görürsem sana ne yapacağımı söylemiştim?"

Oh, lanet olsun.

OceanofPDF.com

Çatlaktan çıktığımda Finias, boğazına bıçak dayamış yeşil tenli bir Fae kadının göğsüne yaslanmış, kederli bir ifadeyle orada duruyordu.

Ondan daha uzun, ki bu da bir şey ifade ediyor. Bir çift diş Alt çenesinden ince dudaklarının üzerine doğru çıkıntı yapar. Gözleri çoğu insan ya da Elfinkinden daha uzağa yerleştirilmiştir ve kulakları çoğu yüksek Fae'ninki gibi sivri olmak yerine bir buzağınınkini andırır. Saçları düz, kaba ve kalın, beline kadar inen kıvılcık bir yeşil.

Güçlü bir güzelliği var; elmacık kemiklerinde, yüz hatlarında çarpıcı bir belirginlik var. Düzgün yapılı, Finias'ın kendisinden çok daha geniş vücutlu ve kaslı görünümlü.

"Merhaba tatlım," diyor Fin, özür dilercesine yüzünü buruşturarak. "Başımı biraz belaya soktum."

Parlayan pembe kırbacımı yavaşça çantasından çıkarıyorum ve buzun üzerinde cızırdadığı yerde iz bırakmasına izin veriyorum. "Bu daha önce de oldu," diyorum yeşil kadına konuşarak. "İnsanlar ona zarar vermeye çalışıyor ve sonra bunun iyi bir fikir olmadığını anlıyorlar. O benim, görüyorsun. Ona dokunursan öl."

"Overkill, sevgilim," diye mırıldanıyor Finias.

"Peki... belki ölmeyeceksin ama acı çekeceksin. Korkunç bir şekilde. Tabii onu hemen bırakmazsan."

İri yarı kadının ağzından kalın, gırtlaktan gelen bir ses çıkıyor. "Onun kime ait olduğu umurumda bile değil. Beni tehdit edersen, seni bok çuvalı ölümlü, iki memeni de keser ve sık deliğine sokarım."

Finias'a bakıyorum. Bana alaycı bir yarım gülümseme veriyor. "Clara, Gorthil'le tanış.

Büyüleyici, değil mi? O yarı trol."

"Dörtte üç trol," diye homurdanıyor Gorthil.

"Kanının ne kadar yoğun aktığı kimsenin umurunda değil, Gorthil," diyor Fin sertçe. "Sanırım kapsüller için buradasınız?"

"Bahse girerim öyleyim," diye cevap verir. "Ve hepsini alacağım. Ama önce, o solgun suratını bir daha benim yanımda gösterirsen sana söz verdiğim şeyi yapacağım. Ne dediğimi hatırlıyor musun, kış delici?"

Fin cevap vermeyince hırlıyor ve bıçağı tam çenesinin altına saplıyor.

"Ben 'kış tıkacı'na cevap vermem," diyor kibirli bir şekilde. "Ama seni şımartacağım. Evet, tehdidi hatırlıyorum... iki kulağımı da kesip kışıma sokacaktın. Görünüşe göre bu senin düzenli bir alışkanlığın. insanların anatomisini yeniden düzenlemek."

"Acıya hazır ol," diye hırlıyor trol-kadın ve ben ilk saldırımı nereye yönelteceğimi düşünerek geriliyorum.

Ama Finias sanki canı sıkılıyormuş gibi derin bir iç çekiyor ve yıldırım hızıyla trolün bıçak kolunu yakalayıp geriye itiyor ve kendi etrafında döndürerek Gorthil'in alanından çıkıyor. Kadın iri kemikli ve güçlü görünüyor ama Fin'in kıvrak vücudu aldatıcı bir şekilde güçlü ve kadının kolunu çekiştirirken yüksek sesli, sert bir *çatırtı* duyuyorum. Kadın kükreyerek bıçağı düşürüyor ve Fin de karnına bir diz atarak onu takip ediyor. Acıyla hırıldayarak iki büküm oluyor.

"Bunun olması gerekmiyordu, biliyorsun," diyor ona sempatik bir şekilde. "Birbirimizi dostça selamlayabilir ve hasadı paylaşabilirdik. Hal böyleyken, sevgili ortağım kırbacıyla seni başından kasıklarına kadar yarmadan önce gitsen iyi olur."

Bana sinsi bir bakış atarak geri çekildi.

Lanet okuyan Gorthil sendeleyerek yan geçitten aşağı iner. Mağara kompleksi boyunca farklı bir yol izlemiş olmalıydı - cüssesine daha uygun bir yol.

Onun yolu muhtemelen başka açılardan da tehlikeli, yoksa Fin bize bunu önerirdi.

"Yani seni kurtarmam için bana ihtiyacın yoktu." Kırbacımın büyüsunü söndürüyorum ve onu sararak kesesine geri sokuyorum.

"Hayır, ama benim adıma savunmaya geçtiğini görmek hoşuma gidiyor. Bu harika bir şekilde tahrik edici." Bana göz kırpmıyor.

"Bazen büyü olmadan bile ne kadar güçlü olduğunu unutuyorum." Kendi ellerime bakıyorum, belli belirsiz bir kıskançlık hissediyorum. Fin'in Fae gücünü ve sihrini genelde kıskanmam ama bazen böyle bir güce sahip olmanın güzel olabileceğini düşünüyorum.

Görünüşe göre Fin aklımı okuyabiliyor, çünkü ellerimi ellerinin arasına alıyor. "O yola girme canım," diyor ayık bir sesle. "Güzel kafanda dönen düşünceleri görüyorum... yapma. Fae'lerin armağanlarını elde etmeye çalışan insanların sonu, böyle anlamsız bir arayışa başlamadan öncekinden çok daha kötü oluyor. Bunun gibi büyülerimi engelleyen yerlerde olmadığımız zamanlarda, neye ihtiyacın varsa formüle edebilirim... ekstra güç, canlılık, hız, ne istersen."

"Ama o büyüler uzun sürmüyor," diye mırıldanıyorum. "Aynı şey değil."

"Clara." Fin çenemi tutuyor ve yüzümü ona doğru kaldırıyor. Böyle ciddi ve içten olduğunda çok yakışıklı oluyor. "Sen olduğun gibi mükemmelsin. Birçok güç türü vardır ve siz en iyisine sahipsiniz."

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzdüğümde gözleri yumuşuyor ve parlıyor. Ağzımı öpmek için eğiliyor, sanki elinde değilmiş gibi, sanki karşı konulamayacak kadar sevimliymişim gibi. I

Bana o şekilde bakmasını seviyorum. Sevimli olduğumu düşünüyor ve bana saygı da duyuyor. Beni her yönümle, her katmanımla görüyor.

"Peki ya benim Tanrı'nın dokunduğu bir anneden doğmuş olmam?" Öpüşmeyi kestiğinde soruyorum. "Elbette bunda bir şey var."

"Sefil Görüş'e sahipsiniz, bu da tanrı işaretlerini ve lanetlerini, ayrıca tanrıların kendilerini gerçek formlarında algılayabileceğiniz anlamına geliyor." Fin

nazıkçe söylüyor. "Bildiğim kadarıyla hepsi bu kadar."

"İşe yaramaz bir hediye," diye mırıldanıyorum.

"Unseelie kraliçesini yendiğimizde işe yaramaz değildi." Başparmağı yanağını okşuyor.

"Ya kökenlerimi araştırmak isteseydim? Annem ve ona dokunan tanrı hakkında daha fazla şey öğrenmek?"

"O zaman sizi desteklerim. Daha önce de böyle bir soruşturmayı desteklemiştim, ancak siz bunu sürdürmekle ilgilenmiyor gibi görünüyordunuz."

"Şey... Olabilirim," diye itiraf ediyorum. "Bir gün. Belki bir günden daha erken." "Hazır olduğunuzda, size yardım etmek için burada olacağım.

West'i ziyaret edebiliriz ve Dorothy. Oz'daki kraliyet kütüphanesinde tanrılar hakkında burada, Faerie anakarasında sahip olmadığımız bazı bilgiler olabilir."

Bu bir olasılık ve şu anda bu yeterli olacaktır. Yapacak bir işimiz var. Odanın içinde ilerlerken onu dürtüyorum ve "Demek Şekerparem... bir trolle ilişkin vardı?" diyorum.

İnliyor. "*Sadece bir* konuşmadı. Hiç sevişmedik. Sanılanın aksine o zamanlar bile standartlarım vardı. Çok yüksek standartlar değil ama vardı. Benim zevkime göre fazla iğrenç ve kabaydı. Bana evlenme teklif ettiğinde ve ben onu reddettiğimde, bunu iyi karşılamadı."

"Belli ki."

"Geriye dönüp baktığımda muhtemelen çok hevesli bir şekilde flört ettim ve ona yanlış bir fikir verdim."

"Sen mi? Flörtte çok mu ileri gidiyorsun?" Sahte bir inançsızlıkla nefes nefese kaldım. "Bunun olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Hadi, eğlenmene bak." Parlayan bir sarmaşık kümesini incelemek için adımlarını hızlandırdı. "Bunları toplamaya başlayabiliriz. Biraz erken geldik, henüz hepsi olgunlaşmadı, umarım başkaları gelmeden önce vaktimiz olur."

Mağaralara yaptığımız iki günlük yolculuk sırasında, hasat işlemini anlattı ve benim rolümün ne olacağını açıkladı. Tehlikeli kısmı o yapacak; sarmaşıkların üzerine yatıştırıcı bir toz serpecek, kabukları hızlıca kırpacak ve sonra sarmaşıklar ayrılırken asidik özsuynun sıçramasını önlemek için yoldan geri çekilecek. Kullandığı toz bitkisel, büyülu değil ve ona göre sarmaşıklar üzerinde etkisi olan tek şey bu. Bu Kabuklara akan özsu miktarını en aza indirir, böylece kabuklar kesildiğinde daha az asit ortaya çıkar.

Özsuyun püskürmesi durulduktan sonra Fin bitkiye yeniden yaklaşabilir ve eldivenli parmaklarıyla kopan baklayı alabilir. Ben burada olduğum için daha güvenli olduğunu söylediği iki eliyle tutabilecek, ben de torbayı açık tutacağım, böylece her bir kapsülü içine kaydırabilecek. Torba, asidik toksinlerin dışarı sızmasını önlemek için kimera derisiyle kaplı. Fin baklaları eve, atölyesine götürdüğünde, onları istediği şekilde - ona göre "doğru şekilde" - iyileştirebilecek, soyabilecek ve öğütebilecek.

Bu içerik ve işlenme şekli konusunda çok titiz görünüyor. Onun bilimsel yönünü, yani eski akıl hocası Riordan'la paylaştığı kişiliğinin bir parçasını seviyorum. Genelde o kadar kaygısızdır ki, bir şeye bu kadar odaklanıp yoğunlaştığında çok sevimli olur.

Torbayı kapsüller için açık tutmanın yanı sıra, Fin'in tüm odağı sarmaşıklardan gelen zehirli spreyden kaçınmak olacağı için gözcülük yapmam gerekiyor.

Bir süre ikimiz birlikte çalıştık. Her bakla kırıldıktan sonra özsuyn çökmesi beklediğimden daha uzun sürüyor. Ve toksin de daha uzağa sıcıyor. Fin, Fae hızıyla bile birkaç kez kıl payı kurtuldu.

"Bunu daha önce incinmeden yaptın mı?" Sonunda sordum.

"Oh, neredeyse her seferinde yaralanıyorum," diyor neşeyle. "İyileştirici iksirlere cevap vermeyen ve iyileşmesi aylar süren ham, sızan yanık yaraları... ama buna değer."

"Bir şey deneyeyim." Hasat edilmiş bakla torbasını yere bıraktım ve kırbacımı çektim. "Geri çekilin."

"Clara," diyor uyarırcasına, ama parmağımı dudaklarıma bastırıyorum ve o da iç çekerek iki elini teslimiyet jestiyle havaya kaldırıyor.

Sarmaşıkları ve baklaları dikkatlice inceliyorum ve sonra kırbacın ateşini yakıyorum. büyü ve saldırı. Kırbaç dört kapsülü köklerinden düzgünce koparıırken, asit zararsız bir şekilde yere püskürüyor, Fin ve ben ise menzilin oldukça dışında duruyoruz.

"Seni zeki kadın," diye nefes alıyor Fin. "Bunu neden ben düşünemedim?"

"Bu şey burada çalıştığı için şanslıyız." Kırbacı bir kez güzelleşir. "Bu, hasadın çok daha hızlı yapılmasını sağlayacaktır."

İki düzine daha bakla topladık ve ağır ayak sesleri taştta yankılandığında torba neredeyse dolmuştu.

Bir sürü ayak sesi. Yanılmıyorsam çok büyük insanlara ait. Fin ve ben farkındalık ve alarm bakışlarını değış tokuş ettik.

"Gitme zamanı mı?" Ben soruyorum.

"Şüphesiz, sevgilim." Kapsüllerin bulunduğu çantanın düğmelerini ilikliyor.

Ama biz geri çekilemeden, Gorthil kaçtığı yan tünelden dışarı çıkıyor. Arkasından iri yarı bir erkek trol çıkıyor, sonra bir başkası, bir başkası... ve daha fazlası.

"Her biri bir öncekinden daha büyük görünüyor," diyor Fin bana. "Ne düşünüyorsun şekerim... savaştacak mısın yoksa kaçacak mısın?"

"Geldiğimiz çatlağa doğru kaçabiliriz ama onlar önümüzü kesmeden önce oraya ulaşabileceğimizden emin değilim."

"Dövüş o zaman." Fin kapsül torbasını bir kaya parçasının arkasına koydu. "Ama önce konuşmayı deneyelim."

"Sen." Büyük erkek trollerden biri yeşil parmağıyla Finias'ı işaret ediyor. "Kız kardeşimize kaba davrandın."

"Kendimi savunmam gerekirse, önce o kaba davrandı," diyor Fin nankör bir gülümsemeyle.

Birkaç adım ilerliyor, kollarını açmış ve avuç içlerini göstererek

Silahsız. "Tek istediğimiz hasat ettiğimiz kapsüller ve huzur içinde ayrılacağız. Gerisini siz alabilirsiniz. Çok fazla kaldı." Odanın duvarlarını ve zeminini kaplayan sarmaşıkları işaret ediyor.

"Bu hasadı Creag Klanı için talep ettik," diye gürlüyor trol yavaş ve ağır bir sesle. "Etraftaki herkese bu seferki hasadın bizim olduğunu söyledik. Gorthil buraya gözcümüz olarak hak iddia etmek için geldi. Geri kalanımız da hasada yardım etmek için buradayız."

"Mükemmel zamanlama o zaman. İşimiz bitti ve yolunuzdan çekileceğiz." Fin trollere selam veriyor. Saydığımı göre şimdi bir düzine oldular.

"Topladıklarını alacağız, sik kafalı," diyor başka bir trol, daha yüksek ve genizden gelen bir sesle. "Ve senin lanet ellerini de alacağız, çünkü "Sizler boka batmış, pis hırsızlarsınız."

"Merak ediyorum... Klanınızdaki herkesin kelimelerle böyle bir yeteneği var mı?" Fin havalı bir şekilde soruyor.

Troller birbirlerine bakarlar.

"Bize hakaret mi ediyor?" diye mırıldanıyor biri. "Bilmiyorum," diye yanıtlıyor bir diğeri.

"Onun saksocu ağzından çıkan her şey hakarettir," diye hırılıyor Gorthil. "Alın onları, kardeşlerim! Ellerini ve kulaklarını istiyorum. Ölümlülerin kulakları çok lezzetli görünüyor."

"Kulakları olduğu yerde kalacak," diyor Fin, hâlâ en neşeli gülümsemesiyle, ama artık ses tonunda bir tehdit unsuru var.

Onun yanında durmak için hareket ederken parmaklarını kırbacımın etrafında geriliyor. Korku ve heyecan karışımı bir heyecan midemden geçiyor.

Daha önce de birlikte savaştık, o ve ben, ve her zaman tehlikeli olsa da, birlikte çalışmanın, birlikte hayatta kalmanın -evet, hatta birlikte öldürmenin- baş döndürücü heyecanını sevdiğimi inkar edemem.

Faerie'ye geldiğim gün ilk Fare-askerimi öldürdüğümünden beri çok yol kat ettim.

"Sırt sırta, tatlım." Fin iki uzun bıçağını da çekti. "Her zamanki gibi."

Ayaklarımızın altındaki çıplak kayayı inceliyor. Buz parçaları var ama bu bölgede hiç siosal sarmaşık yok.

"Burada savaştığımız yerimiz var, ama sizi sarmaşıklara sürmelerine izin vermeyin," diye uyarıyor. "Ve kapsüllere basmayın. Şans için bir öpücük?"

Troller kükreyerek üzerimize saldırırken şeker gibi tatlı ağzına yumuşak bir öpücük kondurarak onu memnun ediyorum.

Sonra kırbacım boyunca parlayan pembe ateşi tutuşturuyorum ve sertçe şaklatıyorum. Ses odanın içinde yankılanıyor. Troller yarım saniyeliğine tereddüt ediyor, ama onlar zaten hızla hareket eden hantal yaratıklar ve durmuyorlar.

İlkinin bacaklarını altından kesiyorum. Bağırıyor ve yere düşüyor, alt uzuvları buharlı parçalar halinde yerde yuvarlanıyor.

Bir sonraki trol devasa bir çekiç taşıyor ve kırbacım ona çarptığında silah kırılmıyor. Cızırdamıyor bile. Bu metal her neyse, kırbacıma karşı bağıışıklığı var.

Troller silahlarının kırbacın yakıcı büyüünden kurtulduğunu fark ettiklerinde zaferle kükrüyorlar. Bu kısa süreli bir sevinç, çünkü ikimizin etrafına yaklaştıklarında Fin harekete geçiyor, dizlerine ve karınlarına vurmak için darbelerinin altından eğiliyor. Sonra havaya sıçrıyor, Kanatlarını çırpıyor ve bir trolün sopasını yaratığın kel, kıllı kafasına doğru bir basamak olarak kullanıyor, orada hafifçe çömeliyor ve her ikisini de bıçakları trolün kafatasına sapladı. Bir sıçrama daha ve havada bir yuvarlanma ve sonra

Trollerin ağır darbelerinden sıyrılıp kırbacımı yerde yılan gibi dolaştırarak korumasız bacaklarını ararken yine arkama iniyor ve sırtımı koruyor.

Hantal yaratıkların kırbacın önünden dans ederek kaçışlarını izlemek neredeyse komik. Aralarında sürünerek uçmaya devam ettiğim sürece, Dengeleri bozuluyor ve bana karşı iyi bir darbe indirmeye odaklanamıyorlar.

Fin ve ben otomatik olarak bir daire çiziyoruz, ileri ve yana kayıyoruz ama her zaman sırt sırta pozisyonumuza dönmeyi başarıyoruz. Sallanan bir sopadan kaçınmak için çömeliyorum, hançerimi kınından çıkarıyorum ve Bir anlığına kırbacımın büyüüne kapılıyorum, böylece devasa çizmelerden uzaklaşp kenara yuvarlanabiliyorum. Alçak bir tekme atıyorum, açıkçası ayağım vurduğum trolün ağaç gövdeli bileğinden daha çok acıyor ama acıyı görmezden gelip tekrar dik bir şekilde sıçrıyorum, kırbacı ateşleyip zig-zag hareketiyle kesiyorum, Fin'e yaklaşırken trolün kollarında ve omuzlarında kesikler oluştuyorum.

Bileğimin bir hareketiyle kırbaç en yakındaki trollerin başları üzerinde yaylanıyor ve ucu savaşın arka tarafındaki bir trolün kafatasını delip geçiyor. Kırbaç kafasında bir yarık açıyor ve sol gözünün bir kısmını parçalıyor ama ölmüyor; kükremeye ve sendelemeye devam ediyor, sopasını çılgınca sallıyor. Sarmaşıklara doğru tökezliyor, botunun tabanı bir kapsülü eziyor. Asitli bir özsu püskürerek acı içinde kükreyen trolün üzerine serpilir. Onun

Yine de derisi bir Fae'ninkinden daha kalın olmalı, çünkü Fin'in tarif ettiği yanık yaraları yerine sadece bir takım kabarcıklar kalmış.

Yine de, üzerlerine yeterince özsu püskürtüldüğünde, troller çok acı çekecekti. Savaşmak daha kolay.

Kırbacımı acımasızca savurarak en yakındaki trolleri geriye doğru itiyorum. Kırbacım ayaklarının yanından geçerek arkalarındaki kapsüllerden birkaçını yarıyor. Ortaya çıkan asit fişkırmaları onları acıdan kükreyen bir paniğe sürüklüyor ve gardlarını biraz düşürüyorlar - sadece benim Kırbaç. Bu sefer silahlarıyla beni engelleyemeyecek kadar dikkatleri dağılmıştı. Bir trolün göğsünü, diğerinin boğazını, üçüncüsünün yüzünü ve dördüncüsünün karnını deşiyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda Fin bir trolü en sevdiği hamlelerden biriyle alt ediyor; iki bıçağı düşmanın boğazına X şeklinde yerleştiriyor, ardından hızlıca dışa doğru bir kesik atarak ana atardamarı ve damarı parçalıyor. Trolün boynundan fişkıran kan ceketine sıçrarken geri sıçırıyor.

"Lanet olsun." Yüzünü buruşturarak harap olmuş giysiyi inceliyor.

"Kıyafetlerini boş ver," diyorum ona. "Hazır düşmüşken gidelim."

Trollerin yaklaşık yarısı ölmüş, geri kalanı da ağır yaralı.

Gorthil görünürde yok ama onun için endişelenecek vaktimiz yok. Yaralı troller güçlerini toplamadan önce harekete geçmeliyiz. intikam duygusu.

Ben kırbacımı sarıp çantasına koyarken Fin de kapsül çuvalını kapıyor ve aceleyle geldiğimiz yarığa doğru ilerliyoruz. Trollerden herhangi biri son bir saldırı için yeterince uyanırsa diye önce benim inmemde ısrar ediyor.

Kayalık, buzla kaplı duvarlar arasındaki çatlaktan aşağı kayarak iniyorum ve inmenin tırmanmaktan daha kolay olduğunu görüyorum. Bitirdiğimde Fin çantayı bana doğru gönderiyor ve ben de dikkatlice yakalıyorum. Çantayı takip ediyor ama tam yarıktan çıkarken keskin bir çığlık atıyor, irkilerek çıkardığı acı dolu bir ses kalbimi delip geçiyor.

"Kanadım," diye soluk soluğa bağılıyor. "Bir şeye takıldı... *Siktir!*"

"Kıpırdamadan dur." Çantayı yere bırakıp yanına yaklaştım, sırtıyla kaya arasına uzanıp kanadı yokladım.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Finias. Ses tonunda o kadar büyük bir acı var ki dayanamıyorum. Kanatlarının Fare-Kral'ın büyüyle parçalara ayrıldığını hatırlıyorum ve içimden bir ürperti geçiyor. Eğer kanadı ağır hasar görürse, mağara girişine kadar uçamayız. Bir şeyler bulmamız gerekecek.

mağara kompleksinden başka bir çıkış yolu yok. Bu da geri dönüp trollerin geçtiği yolu kullanmamız gerektiği anlamına geliyor.

Parmaklarım Fin'in kanadının üzerinde geziniyor, ta ki takıldığı yeri bulana kadar.

-Bıçak gibi keskin bir buz parçası. Aşağı inerken kendimi parçalamamış olmam bir mucize.

Fin'in kanatları kırılğan görünüyor ama aslında sert ve dayanıklılar. Yine de yeterince keskin bir silah onları kesebilir ve buz parçasının etrafını yokladığımda kanadının zarında uzun bir yırtıkla karşılaşıyorum.

Kahretsin.

Yaraya dokunduğumda titriyor ve kısık bir inilti çıkıyor. "Özür dilerim tatlım," diye fısıldıyorum. "Sadece dayan."

Fin daha fazla hasara yol açmadan kurtulana kadar yırtık kanadı buz parçasından dikkatlice ayırıyorum.

Serbest kaldığında iki kanadını da açıyor ve boynunu bükerek yarayı görmeye çalışıyor. Mavi kanadın üst yarısında, avuç içim kadar bir yarık var.

"O kadar da kötü değil," diyorum ona.

"Yeterince dikkatli değildim," diyor sertçe. "Aptallık ettim."

"Sorun değil."

"Öyle değil. Artık seni uçuramam."

"Benim fazla ağırlığımı taşıyamayabilirsin ama kendini uçurabilir misin? Benim için aşağıya bir ip bırakabilirsin, böylece tırmanabilirim. Çantamda yeterince ip yok ama çantalarımızda daha fazlası var."

"Belki... ama ipi almak için atları bıraktığımız kampa kadar gitmem gerekecek," diyor.

"Bu uzun sürmez. İnanılmaz hızlısın."

"Ama seni burada birkaç dakikalığına bile olsa yalnız bırakmaktan nefret ediyorum." "Kapsül mağarasına geri dönmek dışında tek seçeneğimiz bu olabilir ve

Trollerin tüneline takip ederek buradan

çıkacağız." "Siktir et," diye mırıldanıyor.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Sessizce dağdan geri dönüp giriş noktamıza doğru ilerlerken nefesimiz soğuk havada pufluyor. İlk başta savaşın verdiği efordan dolayı hala sıcaktım ama yürüyüşe devam ettikçe soğuk, deri ve yün katmanlarımın arasından sızıyor.

"Sanırım geldiğimizden beri burası daha da soğudu," diyorum Fin'e.

Başını sallıyor. "Bu mağaralar canlıların varlığına tepki verir. Rahatsız edilmekten hoşlanmazlar."

"Demek hissediyorsun? Soğuğu mu? Sıcaklığın Fae'leri etkilemediğini sanıyordum."

"Genellikle sıcaklıkları hissetmemiz için oldukça aşırı olması gerekir" diyor. "Ama bu farklı bir soğuk türü. Evet, hissediyorum."

Buzla kaplı mavi parlayan tünellerden geçerek yürümeye devam ediyoruz. Sanki devasa bir buz canavarının bağırsak yolundan geçiyoruz.

Fin'in hızı yürüdükçe yavaşlıyor. Arada sırada birkaç hızlı adım atıyor ve bana parlak bir şekilde gülümsüyor, sanki görünüşünü korumaya çalışıyormuş gibi... ama sonra hızı tekrar düşüyor, sanki devam edecek gücü yokmuş gibi. Sanki omuzlarında büyük bir yük taşıyormuş gibi görünüyor, sanki bir sonraki adım için enerjisini zor topluyor.

Ben titrerken ve o zar zor hareket ederken, sonunda ben konuşana kadar bu şekilde mücadele ediyoruz. "Şimdiye kadar giriş noktasını görmemiz gerekmez miydi? Aşağıya düştüğümüz o büyük çukuru?"

Fin hararetle "Siktir" diyor, bu da ihtiyacım olan tek cevap.

"*Kaybolduk* mu?"

"Bu benim hatam değil," diye haykırıyor. "Mağara sistemi bizimle dalga geçiyor."

Tüm o aptal troller etrafta dolanıyor, dağı rahatsız ediyorlar.

Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Girip çıkmanın en iyisi olduğunu, çabuk ve Sessizce mi? Ayaktakımı yok mu? Dağ uyandırılmaktan hoşlanmaz." "Yani dağ... bilinçli mi?"

"Bir bakıma. Savaş onu kızdırdı, bu yüzden şimdi çıkmamıza izin vermiyor." Bir elini duvara dayadı, keskin siyah pençeleri duvarda acımasız oyuklar açtı.

Buz. Başı öne doğru sarkıyor, uzun pembe saçları sivri elmacık kemiklerine dökülüyor. "Kendimi *boş* hissediyorum. Korkunç derecede boş, Clara. Ölüm gibi hissediyorum." "Çok üzgünüm Fin." Beynimi zorluyorum, bir strateji düşünmeye çalışıyorum

bir çıkış yolu bulmak. "Sarmaşıkların olduğu odadan uzaklaştığımıza göre herhangi bir büyüye erişiminiz var mı?"

"Yapmalıyım, ama hayır, yapmıyorum. Sanki tükeniyor gibiyim. Her şey gitti." Kapsül torbasının elinden mağaranın zeminine kaymasına izin veriyor.

Tonsuz sesi ve sarkık omuzları beni korkutuyor. Bu benim güzel, gülen, sinsî, kaygısız Fin'im değil, hatta geçmişinin daha zor kısımlarını tartışırken karşılaştığım üzgün, ciddi Fin bile değil. Bu içi boş bir Fin, lanetli bir Fin, umutsuz ve kasvetli. Dağ bunu yapıyor

ona. Beni aynı şekilde etkileyemez çünkü ben insanım ama Fin'i öldürebilir.

Büyü her Fae'de doğuştan vardır. Büyü onları ayakta tutar, onlara uzun ömür verir. Onsuz var olamazlar; bu onların bir parçasıdır. Kendilerini yenilerler

Fae'lerin cinsel olan her şeye olan takıntılarının bir nedeni de seks de dahil olmak üzere çeşitli şekillerde büyü yapmalarıdır. Zevk ve cinsel bağlantı, büyüleriyle simbiyotik olarak bağlantılıdır.

Aklıma gelen tek kaynak bu, ona yardım etmek için yapabileceğim tek şey bu.

Umutsuzca içeri giriyorum, Fin'i vücudumla duvara bastırıyorum. Dudakları renksiz ve soğuk.

"Fin." Sıcaklığımı onun ağzına doğru üflüyorum. "Bence sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel varlıksın."

"Gururum okşandı," diye mırıldanıyor.

Sarı gözlerindeki donuk, boş ifadeye dayanamıyorum. "Finias, onunla savaşmalısın. Dağın sana yaptıklarına karşı koymalısın. Burada ne kadar uzun kalırsak, o kadar kötüleşeceksin."

Bana sadece göz kırpmıyor.

"Bir şey deneyeceğim." Dizlerimin üzerine çöküp ceketinin eteklerinin altına uzanıyorum, pantolonunun düğmelerini bulup hızla çözüyorum.

"Sevgilim, bunun yeri ve zamanı olduğundan emin değilim," diyor boş boş. "Ama... oh, çok iyi... eğer ısrar ediyorsan."

Aleti gevşek ve soğuk ama yine de ağzıma sokuyorum. Henüz boşalmamış olmasına rağmen tadı hafif tatlı. Onun tadını çıkarıyorum, dudaklarımla ve dilimle okşuyorum, ta ki daha sıcak, daha sert olduğunu hissedene kadar.

Hafif bir iç geçiriyor ve pençeli parmakları başımın iki yanında duruyor.

Cesaretlenerek devam ediyorum, ağzım ve boğazımla sikini ısıtıyorum. Yavaş yavaş sertleşiyor.

Geriye yaslanıyorum ve dışarı kaymasına izin veriyorum, ama bir elimi uzunluğunun etrafında tutuyorum. Başparmağımla sikinin başının hemen altındaki hassas noktayı okşuyorum. Kaya gibi sertleşene kadar o noktayı defalarca okşuyorum ve sonra onu tekrar ağzıma alıyorum.

"Tanrı aşkına-" Sesi soluksuz, çaresiz bir özlemle çatallaşmış.

Neredeyse gülümseyeceğim, çünkü işe yarıyor. Başımı kavrayan ellerinin gücünde, mağara duvarına yaslanırken pozisyonunu değiştirmesinde bunu hissedebiliyorum.

Aletin başının pürüzsüz ucunu dilimle nazikçe yıkıyorum, küçük yarığın etrafında dönüp duruyorum. Şimdi prekum sızdırıyor -tatlı ve tuzlu.

Onu tekrar ağızımdan çıkardım ve yukarı baktım.

Göğsü kabarıyor, yanakları kızarıyor ve gözleri yeniden canlanıyor, ihtiyaçla canlanıyor.

"Benim için boşalacaksın, Finias," diyorum ona, elimi göğsünde gezdirmek için uzanırken. "Dilimin üzerine gel, lütfen."

"Sikeyim evet," diye inliyor ve alçak bir erkek iniltisiyle boşalıyor. Dölünü açık ağızımla, hazır dilimin yüzeyiyle yakalıyorum. Koyu bir meyan kökü tatlılığı var, zengin, tatmin edici bir acılık. Hepsini topluyorum ve her damlasını yutuyorum, tüm bu süre boyunca bakışlarını tutuyorum.

"Aferin oğlum," diye fısıldıyorum ve her zaman yaptığım gibi onu yalayarak temizliyorum. Sonra sikini pantolonunun içine sokuyorum, düğmelerini ilikliyorum ve onu öpmek için ayağa kalkıyorum. Beni içine alıyor ve kavrayışında yenilenmiş bir güç, ağzının benimkini yutuşunda taze bir canlılık hissediyorum.

"Teşekkür ederim, kıymetlim." Başımı göğsüne doğru çekip beni öpüyor. Saç.

"Biraz gücün varken gitmeliyiz." Parmaklarımı ve çantayı aldıktan sonra onu geçit boyunca çekiyorum.

Fin küçük bir ışık topu üretiyor - en küçük tırnağım büyüklüğünde pembe bir noktadan biraz daha fazlası - ama önümüzde yüzüyor, havada asılı duruyor.

Tünellerin kesişme noktalarını bulup en iyi seçim olduğunu düşündüğü tünelden aşağı iniyor. Büyüyü açıklamıyor ama buna gerek yok. bir çeşit ilkel rehberlik büyüsü. Ve işe yarıyor, çünkü sonunda mağara sistemine ilk girdiğimizde düştüğümüz uzun kuyunun dibinde ortaya çıkıyoruz.

İkimiz de buraya silahlarımız, kapsüller için çanta ve içinde birkaç bandaj, bir su matarası ve kısa bir ip bobini bulunan küçük çantam dışında hiçbir şey getirmemiştik - kuyunun tepesiyle aramızdaki mesafeyi aşmaya yetecek kadar bile değil. Fin'in kanadındaki yırtığa biraz bandaj yapıştırıcısı sürüyorum ve tepeye ulaşmasına yardımcı olması umuduyla kesiği geçici olarak kapatıyorum.

Yüzümü kavriyor ve gitmeden önce beni kocaman öpüyor. "Elimden geldiğince hızlı bir şekilde halatla geri döneceğim," diye söz veriyor.

"Burada olacağım." Kapsüllerin olduğu çantayı alıyorum. Fazladan ağırlığa ihtiyacı yok.

"İkimiz de yukarı çıktığımızda buradan çıkıp eve gideceğiz," diyor.

"Ve bir süre daha yolculuk yok."

"Yemin ederim." Elini kalbinin üzerine koyar. Sonra kanatları çırpınıyor ve karanlığa doğru yükseliyor. Kanat çırpışlarının hızını artırırken yüz hatlarında acı titreşiyor ama devam ediyor, koyu mavi gölgeler tarafından yutulana kadar yukarı doğru yükseliyor.

Şimdiye kadar mağaranın dışında gecenin karanlığı çökmüş olmalıydı.

Atlarımız ve

Yine de paketler güvende olmalı-Fin bir kamp alanını koruma ve gizleme büyülerinde uzmandır.

Tek yapmam gereken burada, yarı karanlıkta, tünelden gelen mavi buzun ışığı üstümdeki taş shaftın bir kısmını aydınlatırken beklemek.

Zaman geçirmek için kendi kendime hafifçe mırıldanıyorum ve zihnimde kapsülleri bulduğumuz odanın resmini tasarlıyorum. Gerçekten parlayan boya üretmek için bir teknik geliştirdim ve bu mağara odası bunu denemek için mükemmel bir konu.

Keşke buzun parıltısı bir tür sıcaklığa işaret etseydi. Burası buz gibi, o kadar soğuk ki donmamak için kollarımı sallayarak ve parmaklarımı esneterek yürümeye karar veriyorum. Neden eldiven getirmedim ki? Fin kapsülleri taşımak için getirmişti ama ben kendiminkini getirmeyi unutmuşum.

Bazen Fin benim adıma böyle şeyleri hatırlıyor - insan olduğumu ve bu nedenle sıcaklığa karşı daha hassas olduğumu biliyor. Bu sefer eldiven getirmemi hatırlatmadığı için ona kızmak istiyorum ama bunun onun sorumluluğu ya da hatası olmadığını biliyorum. Bu kadar rahat ve dikkatsiz biri olmasına rağmen, söz konusu ben olunca şaşırtıcı derecede düşünceli davranıyor. Bunun için minnettarım.

Yükseklerden bir yerden bir kazıma sesi geliyor ve birkaç çakıl taşı donmuş karanlığa doğru takırdıyor.

"Finias?" Ben aradım.

Cevap gelmeyince boynumu eğip boşu boşuna kuyunun tepesini görmeye çalışıyorum.

Hafif bir vınlama sesi, giderek yükseliyor ve sonra yukarıdan kocaman ve ağır bir şey düşüp omuz koluma çarptığında bir çatırtı. Çarpmanın etkisiyle yere düştüm ve kol kemiğim kırılırken büyük bir çatırtı duydum. Yankı yukarı doğru sekiyor ve yukarıda her kim varsa muzaffer bir kükremeye yol açıyor.

Acı kolumda patlıyor, şiddetli, beyaz ve kör edici. Nefes alamıyorum. Acıdan çığlık bile atamıyorum. Yere düşen şeyi görebilecek kadar odaklanabiliyorum; hemen yanımda yatan kocaman bir kaya.

Bir başka acele ses - ikinci bir devasa kaya bana doğru savruluyor. Bölme torbasını yere iterek kenara yuvarlanıyorum, kırık kolumu sürüklerken acıdan çığlık atıyorum. Neredeyse yeterince hızlı değilim. Kaya Başımın hemen yanında yere çarpıyor, sert kenarı şakağıma çarpıyor, derimi yırtıyor ve beni sersemletiyor. Boğuluyorum, acıyla birlikte mide bulantım da artıyor. Sıcak kan saçlarıma damlıyor.

"Dur," diye sesleniyorum zayıfça. "Gorthil... bu sensin, değil mi?"

Gırtlaktan gelen sesi mağaranın yukarısında bir yerden yankılanıyor. "Kardeşlerimi öldürdün."

"Hepsi değil," diye belirttim. "Bazıları sadece yaralıydı."

"Klanımızda yaralı ölü demektir. Eğer savaşamayacak kadar yaralıysan, yaşamayı hak etmiyorsun demektir. Onların utancına son vermek zorundaydım."

"Onları sen mi öldürdün?" Nefes nefese kaldım. "Bu çok sert... kendi kardeşlerin mi? Benim bir kız kardeşim var ve ben asla-"

Bir öfke kükremesi havayı doldurur.

"Bu senin seçimin, senin kültürün," diye aceleyle düzeltiyorum.

"Unutma... Eğer beni öldürürsen, Şekerparem de seni öldürür."

Tek tepki alayıcı bir homurtu ve sanki daha da büyük bir kayayı kuyuya doğru sürüklüyormuş gibi yavaş, ağır bir kazıma sesi.

Başım dönüyor ama yoldan çekilmeliyim. Füzelerinin bana ulaşamayacağı tünele sürünerek girmeliyim. Hayatta kalmamın tek yolu bu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Mağaradan çıkıp kampımıza doğru ilerlerken dağın altında hissettiğim güçsüzlük beni takip ediyor. Normal hızımın sadece yarısını yapabiliyorum.

Bu lanet trollerin suçu, dağı rahatsız ediyorlar. Bu kadar çok düşman beklemiyordum; genellikle siosal hasadının bu erken aşamasında sadece bir ya da iki leş yiyici olur. Bir trolle yüzleşmek zorunda kalacağımızı düşünmemiştim.

O ağır ayaklı, kavgayı seven aptalların tüm klanı.

Hafif seyahat etmek, bunu çabucak yapmak ve çıkmak istiyordum. Bazen şansım yaver gidiyor, bazen de tanrı yıldızlar kaşlarını çatıyor. Tek dileğim, Clara'yla birlikteyken bana bu kadar gürültülü bir şekilde kaşlarını çatmamaları. Onu o mağaralardan çıkarmalı ve ikimizi de sağ salim eve götürmeliyim.

Kampımıza daldım ve sakın bir şekilde otların yumuşak uçlarını kemiren atları ürküttüm. Vücudumdaki güçsüzlük titremelerini ve kanadımdaki acıyı görmezden gelerek çantamı açıp karıştırıyorum. Clara'yla huzur içinde yaşadığım bu aylar boyunca tembelleştim sanırım. Kayıtsız. Kahretsin, kendim için bir iyileştirme büyüsü bulamıyorum - yanıma alma zahmetine girmedim, çünkü sarmaşıklardan kaynaklanan asit yanıkları büyümle iyileştirilemez.

Kanadımdaki yırtık kendiliğinden iyileşmeye başlıyor - bunu hissedebiliyorum - ama süreç istediğimden daha yavaş ilerliyor, dağın süregelen etkisiyle engelleniyor. Bana güç verecek acil bir desteğe ihtiyacım var.

Clara'yı o çukurdan çıkarmak için ip gibi basit bir Şeye bel bağlamamayı tercih ederim.

antamdaki hazır büyülerin arasında, yarı saydam beyaz bir kâğıda sarılmış küçük bir küp fark ediyorum. Geçenlerde büyü yapan bir dostumla mal takası yapmıştım ve bu da benimkilerden bazılarına karşılık bana verdiği tılsımlar arasındaydı. "Bunu sevebilirsin. Kanatları güçlendirmek için," dedi ama başka bir Şey söylemedi. İkimiz arasında ben daha iyi büyü yaparım. Oldukça kesin, öngörülebilir sonuçlar elde edene kadar deneyler yaparım ve yenilebilir takılarım için lezzete öncelik veririm. Ancak bu adam, malzemeleri bir araya getirip ne olacağını görme eğilimindedir. Güvenilirlik için ideal bir yöntem değil, ancak oldukça etkileyici sonuçlar elde ediyor.

Bunu denemekten zarar gelmez. Başka bir Şey arayacak vaktim yok. Clara'nın yanına dönmeliyim.

Güçlendirme tılsımının işe yaramaması ihtimaline karşı ipi omzuma asıyorum ve ormanın içinden, ay ışının aydınlattığı yamaçtan aşağı, mağaraya doğru koşuyorum.

Koşarken tılsımı dişlerimle açıyorum ve hızla iğniyorum. Aşırı tatlı başlıyor ve ağzımda kötü bir tat bırakıyor.

Bundan şüpheleniyordum. Sağladığı güçlendirme ne olursa olsun, çukurda kaldığım ve tünellere tekrar girmediğim sürece etkili kalacaktır. Clara'nın çantasındaki siosal kapsüller de beni etkilemeyecek; kapsüller bir kez kırıldığında, canlı sarmaşıklarla aynı bastırıcı auraya sahip değiller.

Tılsımı yuttuktan saniyeler sonra sırtımdaki kaslar kaymaya ve şişmeye başlıyor. Topak topak bir Şey ceketimin arkasına doğru itiyor, malzemeyi geriyor ve ben durup hem ceketini hem de gömleğimi atmak zorunda kalıyorum.

Omurgamdan ikinci bir çift kanat fırlıyor ve gecenin serin havasında titriyor. Aynı anda bedenimden bir g dalgası akıyor, zaferle sırtımdaki sağlayacak kadar güçlü.

Yeni kanatlar benimkilerle aynı renk ve dokuda ve sanki onlarla doğmuşum gibi kolayca manipüle edilebiliyor.

Bu mükemmel. Büyü en azından bira dakika sürmeli. Kanadımdaki hasara rağmen Clara'yı kolayca taşıyabileceğim anlamına geliyor. İp bobinini bırakıp mağara girişine doğru uçuyorum.

İçeriye yakınlaştığımda, Gorthil'in çukurun kenarında durduğunu ve devasa bir kayayı mağara tabanının ağzından içeri itmeye hazırlandığını görüyorum.

Aşağıdaki kuyuya. Clara nerede?

Duraklamıyorum ve düşünmüyorum.

Doğruca deliğin ağzına doğru uçuyorum, Gorthil'e çarpıyorum ve onu kayalık zemine geri savuruyorum. Burada fazla yer yok- kayalardan oluşan bir yığın, çıplak bir kaya çıkıntısı boyunca uzanan buzdan sütunlar.

İkimiz de ayağa kalkıp birbirimize bakarak geri çekilene kadar o çıkıntıda, çukurun eşiğinde debeleniyoruz. Kaya sabit duruyor, kenardan bir avuç içi kadar uzakta, ama Gorthil sanki üzerine atlayıp onu itmek istiyormuş gibi bakıyor.

Clara'nın ölümlü kanının kokusunu alabiliyorum, tatlı, sıcak ve insani, aşağıdan yukarıya doğru yayılıyor. Pürüzlü, ıstıraplı nefes alışını duyabiliyorum.

"Ne yaptın sen?" Gorthil'e tısladım. "Ne yaptın lan sen?"

İçimde kaynayan bir öfke pınarı patlıyor, herhangi bir siasal toksin kadar tehlikeli. Şu anda ne Seelie Fae'yim, ne gülen bir büyücü, ne de zekice büyüler yapan biri. Ben intikamcı bir içgüdünün yarattığıym, açgözlü bir avcı.

Öfke dolu bir kükremeyle Gorthil'in üzerine atıyorum.

Dişlerim diken üstünde, ısırarak, yırtarak, parçalayacak bir şeyler arıyorum. Çenelerimi yüzünün kösele gibi etine gömüyorum, derin derin kemirirken

Pençelerim uzuyor ve şakaklarına batıyor. Çılgılık atıyor, altımda çırpınıyor. O daha büyük ama ben daha güçlüyüm. Ben ölümün çılgın habercisiyim.

Onu parçalara ayırıyorum. Isırık üstüne ısırık, pençelerimin kesik üstüne kesik. Yerde parçalanmış bir et yığınının dönüşene ve kanına bulanıncaya kadar derisini yüzmeyi bırakmıyorum.

Sonra titreyerek ayağa kalkıyorum, ağızımdaki kanları elimin tersiyle siliyorum ve ipi alıyorum. Bir ucunu sağlam bir kaya ve buz sütununa düğümlüyorum ve sonra çukura, Clara'ya doğru uçuyorum.

Başı kanıyor ve üst kolunun kemiği ete saplanmış durumda.

Benim hatam.

Benim hatam.

Ölümlüler dünyasına geri dönmeli, Lord Drosselmeyer'in ayrıcalıklı koğuşı olarak yaşamalıydı. Bütün gün halı kaplı koridorlarda dolaşmaktan, çay içmekten ve şömine başında kitap okumaktan başka bir şey yapmamalı. Zehirli bitkiler toplamamalı ve trollerle savaşmamalı.

Böyle bir şey olmamalıydı.

"Canım," diye fısıldıyorum, onun yanında diz çökerek. "Bu canını yakacak. Seni kampımıza geri götürdüğümde sana iyileştirici bir tatlı verebilirim, ama o zamana kadar

acı içinde olacaksın. Çok fazla hareket etmemesi için kolunuza bir askı yapmam gerekecek."

Clara beni izlerken belimdeki geniş kuşağı çıkarıp askı haline getiriyorum.

"Fin," diyor sessizce. "Ne?"

"Kendini suçlamayı bırak."

"Mesele de bu tatlım, suçu ait olduğu yere koyuyorum. Ve suç tamamen bana ait, o yüzden ben taşıyacağım."

"Seninle gelmeyi ben seçtim. İkimiz de trollerin burada olacağını bilmiyorduk.

."

"Ama tehlike olacağını biliyordum. Burası Faerie. Her şey bir ölümlü için tehlikeli."

"Ben sadece bir ölümlü değilim."

Onu biraz kaldırıyorum ki askıyı vücuduna dolayabileyim. Cesur olmaya çalışıyor ama küçük bir acı sesi çıkarıyor ve kalbim kırılıyor.

Kolundaki sargıyı sabitlerken, kapsül torbasını sırtıma asarken ve kanatlarımı engellemeyecek şekilde ayarlarken bir daha konuşmuyoruz.

Havalandığımda, Clara kolunun kemikleri kayarken, eti yırtılırken, tendonları gerilirken kollarımda sessizce hıçkırıyor. Ve ben içimde ölüyorum, kalbim onun acısıyla harap oluyor.

Mağaradan çıktıktan sonra onu sıkıca tutuyorum ve yamaçtan yukarı, ağaçların arasından kampa doğru süzülüyorum. O çığlık atarken kemiği sıfırliyorum ve sonra ona ünlü olduğum iyileştirici şekerlerden birini veriyorum.

Büyü sorunsuz, güzel ve hızlı bir şekilde çalışıyor. Birkaç dakika içinde kolu ve başındaki yara mükemmel bir şekilde iyileşti ve acıdan kurtulmuş bir şekilde yeniden rahatça nefes almaya başladı.

Kanadım da iyileşiyor ve kendimi yeniden sihir ve güç dolu hissediyorum. Gece rüzgârında Faerie'nin nefesini hissedebiliyorum ve yıldızlar üzerimizdeki siyah geceye karşı canlı mücevherler gibi parlıyor. Küçük bir adım atıyorum

sarı küreyi çantamdan çıkarıp parmaklarımdan arasında ezerek toz haline getirdim, etrafımızdaki havayı ısıtacak ve Clara'yı gitmeye hazır olana kadar rahat. Sonra trolün kanını vücudumdan temizlemek için ikinci bir büyü kullanıyorum.

Clara bir ağaca yaslanmış, yüzü huzur dolu. "Başardık," diyor. "Kapsülleri aldık ve dışarı çıktık. Bu iyi hissettiriyor."

Atlardan birinin eyer kayışlarını sıkarak arkamı dönüyorum. "Gitmemiz gerek. Etrafta daha fazla trol olması ihtimaline karşı burada dinlenemeyiz."

"Sanırım hepsi öldü," diyor. "Creag Klanı'nın hayatta kalan son üyesinin icabına baktın. Aşırı ölümden bahsediyorsun Fin... Ona ne yaptığını gördüm."

Cevap vermeyince biraz daha bastırıyor. "Bu konu hakkında konuşmak ister misin?"

Bu mu?"

"Başına geleni hak etti," diye bağırdım. "Seni incitti. Ve sen Önce onu tehdit ettiniz, beni bıçakladığında ona ölüm sözü verdiniz."

"Doğru. Ama sende başka bir şeyler olduğunu hissetmeden edemiyorum. Kızgınsın. Bana mı?"

"Hayır!" Etrafımda dönüyorum. "Tabii ki hayır!"

"Evet, öylesin." Yüzümü okurken gözleri kısılıyor. "İnsan olduğum için bana kızgınsın ve beni yanında getirdiğin için kendine kızgınsın."

Boş bir kahkaha attım. "Beni bu kadar mükemmel anlamayı bırak, şekerim."

Aramızda hiçbir gizem kalmayacak."

"Evet, olacak." Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor, kahverengi gözleri ateşli ve hararetle. "Aramızda her zaman açıklık ve gizem, güvenlik ve tehlike, huzur ve tutku olacak. Sen ve ben, biz birbirimize aitiz. Burada, Faerie'de ya da başka bir yerde. Sakın bunu yapma Fin. Sakın korktuğun için geri çekilme. Daha önce de benim için korkmuştun, daha kötüsü olmasa da aynı şekilde."

"Bu bir yıldan daha uzun bir süre önceydi."

"Fark etmez. Bu benim seçtiğim hayat. Her zaman seçeceğim hayat bu ve sen de bu seçime saygı duyacaksın çünkü beni seviyorsun, Finias, seni tatlı, cömert, imkansız piç."

Kollarını bana doluyor -kolları kırılmamış ve iyileşmiş.

Benim yüzümden kırıldı... ama aynı zamanda benim yüzümden iyileşti.

"Yaralandım," diye fısıldıyor. "Sen de yaralandın. Ama her zaman yaptığımız gibi atlattık. İkimiz de iyi olacağız."

Uzun, alçak bir iç çekiyorum ve kollarımı ona sararak teslim oluyorum. Kendimi tam olarak affetmiş değilim ama çaresizlik geçmişte kaldı ve onu ölümlü dünyaya geri gönderme dürtüsü de geçti. Korkarım bunu yapamayacak kadar bencilim. Onu ondan ayıramayacak kadar çok seviyorum ve Faerie'nin dışında, insanların dünyasında yaşamaya katlanamam.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarlıyorum ve o da beni öpüyor.

Yeni kanatlarımın kaybolmasını bekleyerek birkaç dakika daha oyalanıyoruz ve kaybolmadıklarında atlarımıza binip dağı arkamızda bırakıyoruz.

İki gün sonra, kraliyet şehrine geri döndük ve hala fazladan bir çift kanadım var. Görünüşe göre kalıcılar. Sanırım bu konuda kızgın olmalıyım, ama lanet olsun, bu etkiyi seviyorum ve orijinal kanatlarım kadar esnekler, bu yüzden sorun değil. Onların yardımıyla her zamankinden daha yükseğe ve daha hızlı uçabiliyorum. Ayrıca Clara kanatları açıp onun yararına çırdığımda bu etkiden oldukça hoşlanmış görünüyor.

Siosal kapsülleri güvenli bir şekilde atölyeme yerleştirildi. Önümüzdeki birkaç günü Clara resim yaparken ben de onları işleyerek geçireceğim ama ayrı çalışma ve yaratım alanlarımıza dalmadan önce denemek istediğim bir şey var. Sadece onun için hazırladığım bir şey. Bunu doğru an için saklıyordum ve sağ salim dönüşümüz kutlama yapmak için yeterli bir neden gibi görünüyor.

Clara'dan beni yatak odasına kadar takip etmesini istediğimde, bunu hevesle yapıyor. Şeker kristalleriyle kaplı yuvarlak mor bir damla sakızı tutuyorum.

"Bildiğin gibi, Faerie'de uyarılmayı uzatan, orgazmları yoğunlaştıran veya birden fazla doruğa ulaşmayı sağlayan birçok büyü, iksir ve madde var," diyorum ona. "Ama bu özel bir şey. Bu sizin için özel olarak formüle edildi ve ben de kendim için bir tane yaptım. Bunu yediğinizde, orgazm olabileceksiniz. Önümüzdeki on iki saat içinde sayısız kez ve her doruk noktası, kuzenim ve kız kardeşinin paylaştığı türden bir kraliyet eş bağının etkisini taklit edecek. Bu da her orgazmın sana şimdiye kadar yaşattıklarından daha uzun ve yoğun olacağı ve aramızdaki bağın daha da derinleşeceği anlamına geliyor."

"Ciddi misin sen?" Clara'nın gözleri genişler.

"Orgazm konusunda her zaman ciddiyimdir, sevgilim," diyorum ona. "Bana göre, Faerie'de yaşarken katlandığın her acıya karşılık, eşit veya daha yüksek dozda zevk almalısın. Bu yüzden eğer izin verirsen, sana şimdiye kadar yaşadığın en yoğun coşku gecesini yaşatmak istiyorum-"

Sakızı elimden kapıp ağzına atıyor, kahverengi gözleri parlıyor. Parmakları gömleğinin düğmelerine gidiyor, kumaştaki genişleyen boşluktan göğüslerinin pürüzsüz, kremsi tümseklerini görene kadar onları teker teker serbest bırakıyor.

"Ne diyordun?" Bir kaşını kaldırıyor, gülümsüyor.

Sırıtarak cebimden ikinci bir damla sakızı çıkarıp ağzıma atıyorum ve bir yandan yavaşça çiğnerken bir yandan da onun baştan çıkarıcı göğüslerini açışını izliyorum.

Tek bir düşünceyle, giysilerinin geri kalanını ortadan kaldırdım, nefis vücudunu kollarıma aldım ve yatağa doğru ilerledim. Onu yatağa yatırdım.

çıplak ve kendi kıyafetlerimi yok ediyorum. Sonra kanatlarımı çırparak yatağın üzerinde uçuyorum ve vücudumu onunkine paralel bir şekilde konumlandırıyorum, üzerinde geziniyorum ama dokunmuyorum - henüz değil.

"Fin," diyor sitemle. Şimdiden uyarılmaktan pembeleşmiş durumda ve bacaklarını ayırdığında bir ıslaklık parıltısı görüyorum. Arzusunun kokusu duyularıma doluyor.

Bedenimi onunkine doğru indirirken dört kanadım uğulduyor, yakınlığımla, sikimin düz karnına sürtünmesiyle onu kışkırtıyorum.

Sert nefes alıyor, mükemmel göğüsleri kabarıyor, dudakları aralanıyor. Bana doğru uzandığında bileklerinden yakalayıp kollarını yatağa sabitliyorum ve ona gülümsüyorum.

"Çok kötü," diye soluk soluğa kalıyor. "Böyle bir zevk vaat ediyorsun ve yerine getiremiyorsun." "Oh, teslim edeceğim, tatlım." Vücudumu yatay tutuyorum ve daha yakına dalıyorum, Böylece sikim klitorisine çarpıyor. Temas anında nefes alıyor, gözleri o kadar güzel açılıyor ki artık kendimi tutamıyorum, ona havaya ihtiyacım varmış gibi, sihre ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. O bir sihir, hayatımın en canlı ve değerli parçalarının kaynağı.

"O güzel amını benim için aç şekerim," diye fısıldıyorum.

Genişçe yayıldı, vücudu gevşek ve itaatkâr. Onu bu şekilde alacağım. Şimdi ve sonra benden kaçacak, ben onu zorla alt edene kadar benimle savaşıyormuş gibi yapacak. Ve sonra o liderliği ele alacak, baskın rolü oynayacak, ben de ona doğduğum gibi tapacağım.

İçimizdeki tüm renkler, birbirimizi memnun ettiğimiz tüm yollar, hepsi Faerie sayesinde daha parlak ve daha yoğun. Ölümlü ya da değil, o da en az benim kadar buraya ait. Burası tam anlamıyla kendimiz olabileceğimiz yer.

Kanatlarım hâlâ uğuldarken, aletimi Clara'nın benim için açtığı pırıl pırıl pembe amcığa sokacak kadar alçalıyorum. Sonra tekrar çekiyorum, sonuna kadar, hala başka bir parçamın ona dokunmasına izin vermiyorum.

Bir itiraz miyavlıyor ve ben tekrar içine dalıyorum, bu sefer daha derine. Gözlerini deviriyor ve ben onun üzerinde gezinirken iki eliyle yastığını kavırıyor, ben onu her seferinde bir hamleyle becerirken... alay ediyor, işkence ediyorum. Sonunda, onun minik inlemelerine ya da tatlı sıcaklığına daha fazla dayanamadığımda, tamamen ona gömülüyorum, kabarıyorum, inliyorum, ağzım onunkinde, kalçalarım onu yavaşça ve derinlemesine alırken yuvarlanıyor.

Keskin, tiz bir nefesle boşalıyor, gözleri sanki yatağımızın üzerinde bir takımyıldızının patladığını görüyormuş gibi kocaman açılıyor. İpeksi amcığı sikimi sıkıştırdıkça ürperiyorum ve boşaldığımda gök gürültüsü, yükselen rüzgar, gözlerimin önünde çakan şimşek gibi oluyor ama o da orada, mutluluk fırtınasının içinde, her zamankinden daha görkemli ve daha güzel - içten içe aydınlanıyor, yıldızlar gibi parlıyor, ay gibi ışıldıyor.

Orgazm devam eder, içimize çöker ve sadece yükselmek ve tekrar patlamak için azalır, yeni bir zevk dalgası yayar.

Sonunda yavaşça kaybolur, arkasında parıldayan coşkunun küçük dalgalarını bırakır.

Clara nefes nefese kalmış, gülüyor. "Tanrı aşkına," diye nefes alıyor. "Bu inanılmazdı."

"Çok fazla değil miydi? Seninkini ölümlü bedenini ve ne kadarını kaldırabileceğini hesaba katarak ayarladım..."

"Tam kıvamındaydı." Clara elini uzatıp, dağınık bir şekilde düğümlediğim pembe saçlarımdan kopan uzun bir tutama dokunuyor. Saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Yüzümü buruşturuyorum.

"Kesiyorum." "Sakin cüret etme. Henüz değil."

"Ah, hoşuna gitti, değil mi?" O kıkırdarken ben yüzümü onunkine yaklaşıyorum. "Pekala, bir süreliğine böyle bırakacağım."

İçinden çıkmak için hamle yaptığımda Clara nefes nefese, irkilmiş bir ses çıkarıyor,

"Oh," dedi ve bacaklarını kıcıma dolayarak beni içeride tuttu. "Oh... Sanırım tekrar boşalabilirim-eğer beni sikmeye devam edersen-"

"Memnuniyetle." Onu öpüyorum, dilimi ağzına sokuyorum ve birlikte mükemmel aşkımızın görkemli sefahatinin derinliklerine doğru kayıyoruz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BookishAverif tarafından sanat

OceanofPDF.com

Amarnouille tarafından
sanat

OceanofPDF.com

more books
by
REBECCA F. KENNEY

Karanlık Hükümdarlar yetişkin fantezi romantizm serisi

Şeytan Prens'in Gelini Korsan
Kral'ın Esiri Savaş Lordu'nun
Ödülü
Savaş Lordu'nun Hazinesi Kül
Kral'na Şifacı
Zalim Prenses'in Piyonu Ölüm
Tanrısı'nın Gardiyanı
Korsan Lordu'nun Katili

WICKED DARLINGS Fae yeniden anlatımları serisi

Şeker ve Baharat Sarayı
Kalplerin ve Açlığın Sarayı
Zümrütlerin ve Kıskançlığın
Şehri
Mürekkep ve Buzdan Bir Hapishane

Çok Vahşi ve Acımasız Bir Av

PANDEMİK CANAVARLAR üçlemesi

Vampirler Sizi Kurtaracak
Kimera Size Sahip Çıkacak
Canavar Sizi Kurtaracak

OceanofPDF.com

Kötü Adamın Aşkı serisi için

Deniz Cadısı (Erkek Deniz Cadısı ile Küçük Denizkızı yeniden anlatımı)

Malefiz Peri (Uyuyan Güzel'in erkek Malefiz ile yeniden anlatımı)

İsimsiz Düzenbaz (Rumplestiltskin'in yeniden anlatımı)

IMMORTAL WARRIORS yetişkin fantezi romantizm serisi

Jack Frost

Gargoyle Prens

Wendy, Sevgilim (Neverland Fae Kitap 1)

Kaptan Pan (Neverland Fae Kitap 2) *Hades:*

Ölülerin Tanrısı

Apollo: Güneş Tanrısı

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.